

ดวงจะมีรักมาหักทลาย

เขียน a lun 阿伦 วาด vanall28

เรื่อง ดวงจะมีรักมาหักทลาย

เขียน a lun 阿伦 / อลันพาเพลิน

ปกและชื่อเรื่อง vanall28

นิยายเรื่องนี้สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติพ.ศ 2537
ห้ามทำซ้ำ คัดลอกหรือดัดแปลง ส่วนหนึ่งส่วนใดโดยไม่ได้รับ
อนุญาตเป็นอันขาด

คุยกันนักเขียน

สวัสดีนักอ่านทุกท่านค่ะ นิยายเรื่องนี้เป็นแนวชายหญิง เรื่องที่สองของผู้เขียนแล้วนะคะ เย้ ดีใจ...ที่เขียนจบสักที 555 หวังว่านักอ่านจะชอบกันนะคะ

นิยายเรื่องนี้ ผู้เขียนได้แรงบันดาลใจมาจากการอ่าน โพสต์ในโลกออนไลน์ ที่บอกว่าอาย เมื่อจะต้องไปตรวจภายใน กับหมอผู้ชายเสียเหลือเกิน

ดังนั้นในฐานะนักเขียนซึ่งเป็นคุณแม่ลูกสามที่ไปฝากท้องและฝากคลอดกับคุณหมอผู้ชายมาทั้งสามท้อง จึงอยากบอกทุกคนให้เลิกอายค่ะ เพราะคุณหมอทุกท่านนั้นมีอาชีพมากมาย ไม่ได้สนใจรูปร่างหน้าตาหรือว่าจะไรของเราเลยสักนิด นอกจากอาการเจ็บป่วยของเราเท่านั้น

ฉะนั้นก็อย่าไปอายและคิดมากเหมือนนางเอกนิยายเรื่องนี้ นะคะ เพราะเดี๋ยวจะเกิดเรื่องใหญ่ให้ตามมารับผิดชอบค่ะ

สุดท้ายก็ขอฝากคุณหมอสุดอบอุ่นของนักเขียนไว้ในอ้อมใจด้วยนะคะ ขอขอบคุณค่ะ

จากใจ

a lun 阿伦

1

เรื่องน่าอาย

หน้าห้องตรวจสุตินรีเวชของโรงพยาบาลเอกชนขนาดกลาง
ค่อนข้างมีชื่อเสียงแห่งหนึ่งในเขตเมืองหลวง มีหญิงหลายวัยมา
นั่งรอพบหมอด้านนี้พร้อมกับผู้ติดตามทั้งชายและหญิง จนเต็ม
เก้าอี้หน้าห้องตรวจทั้งห้า

ขณะที่ทุกคนกำลังนั่งรอพบหมอตามคิวตรวจเจียบๆ อยู่
ประตุน้ำห้องตรวจเบอร์สามก็ได้เปิด้าออกกว้าง ก่อนจะมี
หญิงวัยสามสิบห้าปี รูปร่างสมส่วนหน้าตาดี เสียที่แต่ใบหน้าชุป
ไหมไปหน่อย เดินออกมาจากด้านในด้วยสีหน้าเหยเกไม่สู้ดีเป็น
อย่างมาก เป็นเหตุให้ผู้ที่มาด้วยกันอดถามด้วยความห่วงใยไม่ได้

“หมอล่าไบบ้างพี่” หญิงอายุน้อยกว่าที่นั่งรออยู่หน้าห้อง
ตรวจถามอย่างกลัวว่าพี่สาวที่รักและเคารพจะเป็นอะไรร้ายแรง

ขึ้นมา

“ไม่ ไม่เป็นไร เราไปรอรับยากันเถอะ” คนถูกถามข่มก้นอาการอยากจะร้องไห้แต่ไม่มีน้ำตาให้ไหล ตอบกลับเสียงแผ่วแล้วเดินฉับๆ ออกจากตรงนี้ไปยังห้องยาที่อยู่ไม่ไกลทันที

เห็นดังนั้น ผู้ที่มาด้วยจึงรีบลุกออกจากเก้าอี้นุ่มเดินตามไปไม่รอช้า

เมื่อมานั่งรอรับยาที่หน้าห้องยา คนมาด้วยซึ่งยังคงเห็นสีหน้าไม่สู้ดีจากคนเป็นพี่ ก็อดที่จะถามย้ำออกมาอีกทีด้วยความห่วงใยไม่ได้ “ตกลงหมอบอกว่าพี่เป็นอะไรหรอ”

“ไว้ค่อยไปคุยกันที่รถเถอะ” คนถูกถาม ข่มก้นอาการอยากจะร้องไห้ลง แล้วตอบกลับไปอีกครั้งดังยังไม่อยากจะพูดในตอนนี้อย่างที่ใบหน้าบิดเบี้ยวเหยเกเพราะอยากจะร้องไห้ออกมาเต็มแก่แล้ว

ได้ยินคำตอบกลับ คนถามจำต้องข่มก้นความอยากรู้กลับลงท้องไปอีกหนดังคนทำอะไรไม่ได้ เมื่ออีกฝ่ายไม่ยอมตอบแบบนี้

นั่งรอรับยาตรงโซฟานุ่มไปไม่นาน หญิงวัยสามสิบห้าก็ถูกเภสัชกรเรียกให้ไปรับยา

หลังรับยาเสร็จ ตัวคนก็เดินฉับๆ ออกจากโรงพยาบาลกลับไปยังรถที่จอดอยู่ในลานจอด ไม่ไกล ด้วยความเร่งรีบต่ออีก

ที่ โดยมีหญิงอายุน้อยกว่าก้าวตามหลังมาติดๆ ด้วยความเร่งรีบ
อีกคน

เมื่อขึ้นมานั่งบนรถเก๋งสีชาวดันเล็กตรงที่นั่งข้างคนขับแล้ว
หญิงวัยสามสิบห้าก็ปล่อยโฮออกมาด้วยความอัดอั้นตันใจทันที

“ฮือ...ฉันอยากตาย ฮือๆๆ ฉันอยากตาย...” คนปล่อยโฮซบ
หน้าลงกับคอนโซลรถคร่ำครวญเสียงดัง ทั้งสะอึกสะอื้นไปด้วยตั้ง
อยากจะตายตามที่พูดจริงๆ

“เกิดอะไรขึ้น สรุปลงแล้วหมอบอกว่าพี่เป็นอะไรกันแน่” คนขึ้น
รถตามหลังยังฝั่งคนขับถามออกมาด้วยความร้อนรุ่มกุ่มใจไม่
คลาย พยายามจบบังคับคนร้องไห้ไปด้วยอย่างใจคอไม่ดี

“คุณหมอบอกว่าฉันเป็นมดลูกอักเสบนะ ฮือๆ ” คนถูกถาม
ลุกขึ้นมาตอบกลับด้วยสีหน้าเหยไปตามเดิม เพิ่มเติมคือน้ำตา
ไหลพรากออกมาเลอะใบหน้าซบโทรมจนดูไม่ได้มากขึ้นกว่าเดิม

“มดลูกอักเสบ? ” คนถามขมวดคิ้วทวนคำให้แน่ใจ เพราะ
กลัวว่าจะฟังผิดไป

“ฮือ” คนถูกถามย้ำพยักหน้าน้อยๆ ยืนยัน ทั้งเบะปาก
ร้องไห้อยู่แบบนั้นไม่ยอมหยุด

“กะอีแค้นมดลูกอักเสบเนี่ยนะ อยากตาย” คนย้ำเอ่ยด้วย
ความอ่อนใจ ที่อีกฝ่ายทำซะเหมือนตัวเองเป็นโรคร้ายแรงอย่างไร
อย่างนั้น

“อ้อ แต่มันไม่ใช่แค่นั้นละสิ” คนร้องให้ส่งเสียงออกมาเย็นยันอีกครั้ง ทั้งน้ำตานองหน้าตามเดิม เพิ่มเติมคือสะอื้นฮักหนักหน่วงขึ้นมาอีกหนเมื่อเล่าจบ

“ไม่ใช่แค่นี้ อะ อะไรอีกอะ” คนฟังเบิกตาทวนคำด้วยความตกใจ แล้วรีบถามออกไปด้วยใจเต็นตื๊บบๆ ต่อมๆ ขึ้นมาอีกครั้ง หลังฟังจะโล่งใจไปเมื่อสักครู่นี้เอง เลยทำให้เสียงที่ส่งออกมาตามทั้งสิ้นพร่าและแผ่วเบาขาดช่วงเป็นอย่างมาก

“ก็หลังจากที่ฉันเข้าไปในห้องตรวจแล้วใช่ไหม ในตอนที่คุณหมอกำลังเอาเครื่องมือสอดเข้ามาในจิมี่ฉัน ตอนนั้นนะ ผ่าเท้าของฉันมันก็ดันเจ็บจี๊ดขึ้นมาพอดี ฉันเลยเผลอครางเสียงดังออกมาอะ อ้อ...อ้อ” คนถูกถามเล่าเรื่องราวออกมาด้วยสีหน้าเห่เกเป็นอย่างมาก จนนึกอยากจะร้องให้ขึ้นมามากกว่าเดิม

เพราะยิ่งเล่า เธอก็ยิ่งอดนึกถึงเหตุการณ์น่าอายที่เกิดขึ้นภายในห้องตรวจขึ้นมาไม่ได้

น่าอายชะมัด

คนเล่าอดบ่นว่าให้ตัวเองในใจด้วยความอับอายในตอนท้ายด้วยไม่ได้ เนื่องจากว่าโรงครองข้าที่เป็นอยู่ จู่ๆ ก็เจ็บจี๊ดขึ้นมาให้เก็บบกมันไม่ไหว จนเผลออ้าปากหอบหายใจครวญครางออกไปเสียอย่างนั้น

แม่ง เจ็บไม่รู้จักเวล่ำเวลาเลย ให้อั้ทำบ้านี้

คนอับอายบ่นว่าให้ทำไม่รักดีของตัวเองในใจอีกทีด้วย อย่างอดใจไม่อยู่ รู้สึกอยากจะหนีหายไปจากโลกนี้ซะเหลือเกิน แต่เพราะหนีไม่ได้ เธอเลยได้แต่ไหวไหว สะบัดตัวไปมาด้วย ท่าทางอึดอัดขัดใจเท่านั้น เนื่องจากไม่รู้ว่าจะระบายความอับอาย ออกมายังไงดีนั่นเอง

“ฮ่าๆ” คนฟังระเบิดเสียงหัวเราะขึ้นมาอย่างขมก้นไม่ไหว เมื่อได้ยินเรื่องราวจากคนข้างตัว ในหัวก็นึกอยากจะเห็นสีหน้าของคุณหมอที่ทำการรักษาพี่สาวขึ้นมาด้วย จึงรีบถามออกไปด้วยความสนใจใคร่รู้ทันที “แล้วคุณหมอเขาทำหน้ายังไงอะ”

“จะทำหน้ายังไงได้ ก็ยิ่งไปเลยนะสิ ฮือ...ฉันจะสร้างความทรงจำอันเลวร้ายให้คุณหมอไหมเนี่ย ฮือๆ” คนไม่อยากจะอยู่บนโลกนี้กระแทกเสียงตอบกลับด้วยอาการเขินอายหนัก จนอดซบหน้าลงไปร้องให้กับคอนโซลรถอีกทีไม่ได้ เพราะในหัวก็อดนึกถึงท่าทางชะงักงัน เหลือบตาขึ้นมามองกันครู่หนึ่งของคุณหมอหนุ่มวัยมากกว่าเธอห้าหกเจ็ดปีขึ้นมาด้วยไม่ได้เช่นกัน

“ฮ่าๆ” คนถามหัวเราะลั่นขึ้นมาอีกหนอย่างกอดข่มเอาไว้ไม่ไหว และเมื่อเห็นท่าทางหมดอาลัยตายอยากเพราะความอับอายของพี่สาว จึงปลอบใจออกมา “เฮาน่า...รักษามดลูกอีกเสบหายแล้วก็ได้กลับมาหาคุณหมออีกแล้วละ อีกละอย่างวันๆ คุณ

หมอเขาตรวจคนไข้เยอะจะตาย ไม่มีเวลามาจำเรื่องราวอายุของพี่
หรือทำใจให้สบายๆ เอะ”

“อ้อ” คนถูกปลอบส่งเสียงในลำคอออกมาตอบรับ แต่กลับ
ไม่ยอมยกหน้าออกจากคอนโซลรถเลยสักนิด เพราะยังทำใจ
ไม่ได้ แม้จะคิดเห็นว่าน่าจะเป็นจริงเช่นที่น้องสาวพูดมาก็ตาม

เห็นท่าทางเหมือนยังทำใจไม่ได้ คนปลอบใจจึงส่ายหัวส่าย
หน้าให้ด้วยความอ่อนใจ และไม่พูดอะไรอีก เพราะรู้ดีว่าเรื่องน่า
อายแบบนี้ ต้องใช้เวลาในการลืม จึงหันไปดึงเข็มขัดนิรภัยมาคาด
ไว้ตามความเคยชิน เพื่อขับรถออกไปจากตรงนี้อย่างไม่อยากจะ
สนใจคนนั่งข้างแล้ว

ส่วนคนนั่งข้างที่ยังทำใจยอมรับเรื่องน่าอับอายที่เกิดขึ้นใน
ห้องตรวจยังไม่ได้นั้น เมื่อได้ยินเสียงเครื่องยนต์ดังขึ้น ก็ลุกขึ้นมา
คาดเข็มขัดนิรภัยเอาไว้ด้วยความเคยตัวไม่รอช้า

เห็นคนข้างตัวลุกขึ้นมาคาดเข็มขัดนิรภัยดังคนพอจะทำใจ
ได้แล้ว คนขับก็หันกลับไปถามทันที “แล้วนี่จะเอาอย่างไร ไปร้าน
ด้วยกันไหม”

คนถาม หันไปมองคนข้างตัวแวบหนึ่ง แล้วหันกลับมาตั้งใจ
ขับรถต่อไปตามเดิมอย่างไม่กล้าประมาทเลย

“ไม่เอาอะ พี่อยากกลับบ้าน” คนถูกถามตอบกลับเสียงแผ่ว
อย่างไม่อยากจะไปไหนเลยสักนิด

ไฉนคำตอบ คนฟังก็อดกลองตาขึ้นมองหลังคารถด้วย
ความทอดถอนใจไม่ได้

เฮ้อ !...

คนทอดถอนใจถอนหายใจเฮือกใหญ่ออกมา เนื่องจากรู้ว่าอีกฝ่ายจะกลับบ้านไปทำอะไร จึงเอ่ยว่าให้อย่างอดใจไม่ไหว
“จะกลับไปนอนกอดรูปผัวร้องไห้นะหรือ พี่ลิน สีเดือนมาแล้วนะ
ฉันว่าพี่ควรที่จะทำใจได้แล้วนะ พี่เทพเขาไปสบายแล้ว พี่ไม่ต้อง
ไปคิดถึงเขาแล้ว ไปคิดถึงเจ้าปอเจ้าพัดนั่น...เด็กสองคนนั่นเขารอ
ให้พี่กลับมาเป็นคุณแม่ที่เข้มแข็ง ดูแลพวกเขาอยู่นะ”

2

ต้นเหตุของเรื่อง

“พี่รู้ แต่พี่ทำใจไม่ได้จริงๆ ” เจ้าของชื้อเอ๋ยทั้งน้ำตานองหน้า
ด้วยว่าสามีของเธอนั้นจากไปแบบกะทันหันมากเกินไป ไม่ให้เธอ
ได้เตรียมใจเลยสักนิด จึงรู้สึกยากที่จะทำใจได้จริงๆ เลยอดที่จะ
ก้มหน้าร้องไห้น้ำตาไหลพรากออกมาอีกทีไม่ได้

“เฮ้อ ถึงพี่จะทำใจไม่ได้ แต่พี่ก็ไม่ควรเอาแต่จมปลักอยู่กับ
ตัวเองแบบนี้ ออกไปข้างนอกไปพบเจอผู้คนบ้าง อย่างน้อยพี่ก็จะ
ไม่ได้เศร้าเสียใจตลอดเวลาแบบนี้” คนฟังถอนหายใจออกมาด้วย
ความกลัดกลุ้มใจอีกหน เพราะอีกฝ่ายไม่พยายามหักห้ามใจ
ตัวเองเลยสักนิด เลยอดบ่นว่าให้ไม่ไหว

ได้ยินคำบ่น คนถูกบ่นที่ก้มหน้าร้องไห้อยู่ก็เหม่ปากนิ่งเงียบ
ไป ไม่มีคำใดมาตอบได้แล้ว ด้วยว่าเป็นจริงตามที่น้องสาวพูดทุก

คำ

ฝ่ายคนบ่น เมื่อเห็นว่าคนข้างตัวก้มหน้านิ่งเงียบไปไม่ตอบ
โต้อะไรกลับมา ก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ออกมาด้วยความทอด
ถอนใจอีกที ก่อนที่จะปลอบใจเสียงอ่อนตามมาอย่างเข้าใจ
ความรู้สึกอีกฝ่ายดี “ฉันรู้แหละว่ามันยากที่จะทำใจ แต่ยังไงชีวิตมัน
ก็ต้องเดินหน้าต่อไป เพื่อตัวพี่เองและเพื่อเจ้าปอเจ้าพุดลูกชายฝา
แฝดของพี่ พี่อยากให้เด็กสองคนนั้นลอยเคว้งมองไม่เห็นอนาคต
อย่างนี้ไปตลอดเหวอ ชาติต่อไปแล้ว แม่ก็ยังจะมารวมใจหมด
อาลัยตายอยากอีก พี่ไม่สงสารลูกบ้างเหวอ”

“พี่ขอโทษ ฉันพี่ไปร้านกับเราด้วยก็ได้” คนเป็นแม่ลูกแฝด
เงยหน้าขึ้นน้อยด้วยความรู้สึกผิด ที่ตัวเองเอาแต่จมอยู่กับความ
เสียใจ จนทำให้อีกฝ่ายต้องลำบากมาดูแลลูกๆ ้วยใกล้ลืบบี้ให้
แบบนี้

“อย่างนี้สิคุณแม่คนเก่ง” ผู้ถูกขอโทษเอ่ยด้วยรอยยิ้มดีใจที่
คนข้างตัวยอมไปร้านขายเสื้อผ้าด้วยกัน

เพราะกว่าเธอจะลากอีกฝ่ายออกจากบ้านมาหาหมอได้นั้น
ก็ใช้เวลาเกลี้ยกล่อมตั้งนาน เนื่องจากตัวคนไม่อยากจะออกมา
ข้างนอกให้เสียเวลา ด้วยคิดว่าแค่ให้เธอซื้อยาไปให้เห็บรักษา
อาการคันในช่องคลอดก็เพียงพอแล้วนั่นเอง

“ขอบใจกันมากๆ นะที่ช่วยเตือนสติพี่” ลินหรือลินลดาเอ่ยด้วย

ความซาบซึ้งใจ เพราะถ้าไม่ได้อีกฝ่ายช่วยเหลืออนสติ เธอก็คงจะ
เอาแต่จมอยู่กับความรู้สึกคิดถึงสามีที่จากไปด้วยอุบัติเหตุเป็นแน่

“ไม่เป็นไร เราเป็นครอบครัวเดียวกันนี่” คนถูกชอบใจหันไป
ส่งยิ้มตายิบยี้ให้แวบหนึ่งอย่างไม่เห็นเป็นเรื่องใหญ่ แล้วหัน
กลับมาตั้งใจขับรถอีกครั้งดังไม่อยากจะทำอะไร

“อ้อ” คนเป็นพี่พืดหน้าตอรับแผลวเบา แล้วนั่งเงียบไปอีก
ครั้งอย่างพยายามทำใจไม่คิดถึงสามีอีก

เห็นท่าทางพยายามทำใจของคนข้างตัวจากปลายหางตา
กั๊งก็อดคิดหาวิธีช่วยให้พี่สาวทำใจได้เร็วๆ ไปด้วยอีกแรงไม่ได้

วิธีไหนดีนะ...

คนครุ่นคิดนึกในใจ พลางตั้งใจขับรถออกจากลานจอดรถ
ไปด้วย ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าใกล้ๆ กับโรงพยาบาลแห่งนี้มีห้างใหญ่
ตั้งอยู่ จึงคิดจะพาหญิงข้างตัวไปเดินเล่นเปิดหูเปิดตากันสัก
หน่อย หลังจากปล่อยให้อีกฝ่ายจมอยู่กับความเศร้ามานาน

หลังคิดได้แบบนี้ คนครุ่นคิดจึงขับรถตรงดิ่งไปยังห้างใหญ่
ที่ว่่าทันที

ขับรถมาไม่นานก็มาถึงห้างใหญ่เจ็ดชั้นที่อยู่ไม่ไกล

เมื่อมาถึง กั๊งก็เลี้ยวรถเข้าไปยังชอยข้างๆ ห้าง เพื่อเอารถ
ขึ้นไปจอดยังลานจอดบนห้างไม่รอช้า

“เฮ้? ไหนบอกว่าจะไปร้านไม่ใช่หรอ” ลินลดาที่เห็นคนขับ

ขับรถเข้ามาในซอยข้างห้างสรรพสินค้า หันไปถามคนข้างตัวด้วยความสงสัยทันที ด้วยว่าร้านเสื้อผ้าที่พวกเธอจะไปต้องขับรถตรงขึ้นไปอีกสามสี่กิโลเมตรนั่นเอง

“เดี๋ยวค่อยไป ตอนนี้นั้ฉันรู้สึกหิว อยากกินเค้ก กินกาแฟสักแก้วนะ” คนขับหันไปส่งยิ้มต่ายิบหยีตอบกลับอย่างไม่วีร้อน

“อือ” คนถามพยักหน้าให้อย่างเข้าใจและไม่ว่าอะไรกลับไปแล้ว

เมื่อคนขับ ขับรถวนขึ้นมาจากอดยั้งชั้นสามของห้างใหญ่ได้แล้ว ลินลดา ก็ปลดเข็มขัดและเปิดประตูลงจากรถตามอีกคนไปไม่รอช้า

หลังเดินเข้ามาภายในห้าง กังก็พาพี่สาวตรงดิ่งไปยังร้านกาแฟขึ้นชื่อของห้างนี้ทันทีอย่างไม่ให้เสียเวลา เพื่อให้พี่สาวเห็นว่าตัวเองอยากกินตามที่พูดจริงๆ จะได้ไม่สงสัย

ซึ่งขณะที่เดินไป กังก็ชวนคนข้างตัวคุยแก้เหงาออกมาด้วย “จะว่าไป เราไม่ได้มาเดินห้างด้วยกันนานแล้วนะ”

“อือ” ผู้ถูกชวนคุยพยักหน้าพร้อมส่งเสียงในลำคอตอบรับอย่างคิดเห็นว่าเป็นเช่นนั้นจริง เพราะแม้แต่จมปลั๊กอยู่กับความสูญเสีย

“งั้น กินกาแฟเสร็จแล้ว เราไปเดินดูของกันสักหน่อยดีไหม” คนชวนคุยเสนอ พลังมองร้านค้าที่อยู่ด้านข้างไปด้วยอย่างสนใจ

“ไม่รีบไปเปิดร้านหรือไง” คนถูกชวนถามกลับดังกลัวว่าอีกฝ่ายจะลืมนึกว่าตัวเองต้องไปเปิดร้านขายเสื้อผ้าอยู่

“ไม่ต้องรีบก็ได้หรอก วันเดียวเอง” คนถูกถามหมวดคิ้วขึ้นหน้าใสอย่างไม่เห็นเป็นเรื่องใหญ่ ด้วยว่ายังไงก็เป็นร้านของตัวเองอยู่แล้ว

“ก็ได้” ลินยิ้มตอบรับคำชวนแต่โดยดี

“เย้ ไปกันเลย” กิ่งทำที่ร้องเสียงเบาออกมาด้วยความดีใจมากมาย พลังจุดแขนอีกฝ่ายให้เดินเร็วๆ ไปยังร้านกาแฟด้วยกันอย่างนึกสนุกขึ้นมา

“ดู เดินช้าๆ หน่อย ทำเป็นเด็กๆ ไปได้ ” คนถูกจุดยิ้มส่ายหัวว่าให้ด้วยความอ่อนใจจะคนขบขันในท่าที่กระตือรือร้นคล้ายเด็กเล็กของอีกฝ่าย

“ไม่ได้ๆ เดี่ยวแค่ที่ฉันอยากกินจะหมดไปเสียก่อน” คนถูกว่าให้หันไปยิ้มตอบกลับดังไม่ยินยอมจะเดินช้าเป็นอันขาด

ซึ่งเมื่อหันหน้ากลับไปเห็นคนข้างตัวยิ้มอ่อนออกมา กิ่งก็อดยกยิ้มกว้างขึ้นมามากกว่าเดิมด้วยความดีใจไม่ได้

“ห่างเพ็งจะเปิดเองเถอะ” ลินปรายตาตอบกลับด้วยรอยยิ้มมันเขี้ยวและหมั่นไส้ให้กับเด็กอายุสามสิบสองขวบข้างตัวเป็นอย่างมาก

“อ้อ” เด็กน้อยสามสิบสองขวบทำปากอูมตอบรับด้วย

รอยยิ้มซาอย่างสุขใจ ที่ทำให้พี่สาวอารมณ์ดีขึ้นมาได้แล้ว

หลังสั่งเค้กและกาแฟมากินกันอย่างเอร็ดอร่อย ทั้งสองสาวก็พากันมาเดินเล่นตามพืตกกลงกันได้ต่อ

เมื่อขึ้นบันไดเลื่อนมายังชั้นห้าซึ่งเป็นชั้นที่เกี่ยวกับความบันเทิงทั้งหลาย ก็ก็เห็นว่ามิพิตเนสมาเปิดใหม่อยู่ทางด้านหลังของห้าง จึงนึกอยากจะให้คนข้างตัวมาออกกำลังกายดูบ้าง เพื่อจะช่วยให้เจ้าตัวจิตใจดีขึ้นได้ เลยควงแขนอีกฝ่ายให้เดินเข้าไปด้านในด้วยกัน

“สวัสดีค่ะ สมัครสมาชิกรายปีที่นี้ก็บาทเหรอคะ” กังยิ้มถามพนักงานหญิงที่เดินเข้ามาต้อนรับทันทีที่เปิดประตูเข้าไปด้านในไม่รอช้า

“ตอนนี้มีโปรโมชันฉลองเปิดสาขาใหม่นะคะ คุณลูกค้า จากราคาหนึ่งหมื่นแปดพันเก้าร้อยเก้าสิบเก้าบาท เหลือเจ็ดพันเก้าร้อยเก้าสิบเก้าบาทค่ะ และถ้ามาเป็นคู่อย่างนี้จะลดเหลือแค่คนละห้าพันเก้าร้อยเก้าสิบเก้าบาทค่ะ” พนักงานหญิงแจกแจงด้วยรอยยิ้มจริงใจ

“คนเดียวก็พอคะ คนนี้” กังบอกพลางชี้ไปยังคนข้างตัว

“ไม่เอา พี่ออกที่บ้านก็ได้” คนถูกชี้เอียงตัวกระซิบเสียงเบาอย่างเสียดายเงินค่าสมัครสมาชิก

“ไม่ได้ มาออกที่นี่แหละ จะได้มีเพื่อน” ผู้ถูกกระซิบเกลี้ย

กล่อมด้วยสีหน้าจริงจัง ดังจะไม่ยินยอมให้ปฏิเสธเป็นอันขาด

เห็นดังนี้ ลินดาจึงนั่งเงียบไปไม่ตอบโต้อะไรกลับไปแล้ว เพราะรู้ว่านางสาวกำลังหาκιิจกรรมให้เธอทำเพื่อคลายความ เศร้าอยู่

ฝ่ายก๊ เมื่อเห็นพี่สาวนั่งเงียบไปเหมือนคนยอมลงให้แล้ว ก็ หันกลับมาทางพนักงานหญิงอีกที เพื่อบอกให้อีกฝ่ายจัดการเรื่อง การสมัครสมาชิกได้เลย

ใช้เวลาในการสมัครสมาชิกไม่นานก็แล้วเสร็จ ทั้งสองสาวก็ พากันกลับออกจากร้าน

“จ่ายเงินไปตั้ง**เจ็ดพัน**เก้าร้อยเก้าสิบเก้าบาทแล้ว ฉะนั้นพี่ก็ อย่าลืมมาออกกำลังกายด้วยล่ะ” คนจ่ายค่าสมัครสมาชิกแกล้ง บ่นกระปอดกระแปด เน้นจำนวนเงินเสียงหนักด้วยความเสียดาย เพราะกลัวว่าพี่สาวจะไม่ยอมมาใช้บริการ

3

เกิดเรื่อง

“รู้แล้วน่า ขอบใจนะที่หากิจกรรมให้พี่ทำ” ลินดายิ้มตอบรับท่าทีเสแสร้งด้วยความขบขันอย่างขมก้นไม่ไหว เพราะในใจนั้นรู้ดีว่าน้องสาวกำลังหาทางช่วยให้เธอออกจากความเศร้าอยู่ จึงไม่ลืมขอบคุณออกมาด้วยความซาบซึ้งใจมากมาย

“ไม่เป็นไรหรอกเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น ว่าแต่พี่ยังไม่มีชุดออกกำลังกายเลยนี่ งั้นเราไปซื้อชุดออกกำลังกายกันดีกว่า” กังตอรับอย่างไม่เห็นเป็นเรื่องใหญ่ ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าอีกฝ่ายยังไม่มีชุดใส่ออกกำลังกายเลยสักตัว จึงโอบเอวคนข้างตัวไปร้านขายชุดออกกำลังกายที่อยู่ไม่ไกลทันที

“อ้อ แต่ชุดพี่ซื้อเองนะ” ลินดารีบบอกคนชวนเอาไว้ ไม่อยากให้น้องสาวมาสิ้นเปลืองด้วยอีก เพราะความเกรงใจ ขณะเดินไปตามที่คนข้างตัวพาไป

“ได้เลยจ๊ะ” คนถูกบอกตอบรับเสียงหนักอย่างยอมตามใจ
ทั้งสองพากันไปเลือกซื้อชุดกันด้วยความสนุกสนานอยู่นาน
พักหนึ่งถึงแล้วเสร็จ

หลังจากเลือกซื้อเสร็จ กังก็ชวนพี่สาวมากินมื้อเที่ยงใน
ช่วงเวลาย่ำโมงกว่ายังศูนย์อาหารภายในห้างต่อทันที

ขณะที่กำลังกินข้าวอยู่ กังก็ไม่ลืมชวนคนกินข้าวตรงหน้า
พูดคุยไปด้วย “แล้วนี่จะเริ่มมาออกกำลังกายวันไหนเนี่ย”

“ก็ต้องเป็นวันพรุ่งนี้แหละ เพราะวันนี้ต้องเอาชุดกลับไปซัก
ก่อน” คนถูกถามตอบไปตามตรง เนื่องจากต้องนำชุดไปทำความสะอาด
สะอาดก่อนถึงจะใส่ได้สนิทใจ

“อือ” คนชวนคุยพยักหน้าให้อย่างเข้าใจ แล้วก้มหน้ากิน
ข้าวของตัวเองไป และไม่วายชวนคุยเรื่องอื่นไปเรื่อยด้วย เพื่อ
ไม่ให้คนตรงหน้าสมองว่าง เพราะกลัวว่าอีกฝ่ายจะคิดถึงสามี
ขึ้นมาอีก

กินข้าวไม่นานก็แล้วเสร็จ ทั้งสองจึงพากันออกจากห้างตรง
ไปยังร้านขายเสื้อผ้าไม่รอช้า

เมื่อมาถึงร้านขายเสื้อผ้าในคอมมูนิตี้มอลล์แห่งหนึ่ง กังก็
เอาบัญชีรายรับรายจ่ายทั้งหมดของร้านมาให้คนเป็นพี่ตรวจสอบ
ทันที อย่างหางานให้อีกฝ่ายทำ เพื่อจะได้ไม่ว่างจนเกิดอาการ
ฟุ้งซ่านคิดถึงสามีขึ้นมา

จนกระทั่งเห็นว่าใกล้จะหกโมงเย็นแล้ว ก็ถึงได้เตือนให้อีกฝ่ายรีบกลับไปบ้าน เพื่อทำกับข้าวไว้รอลูกชายฝาแฝดของเจ้าตัวที่จะเลิกซ้อมฟุตบอลหลังจากเลิกเรียนกลับมาถึงบ้านในเวลาหกโมงครึ่งนั่นเอง

หลังจากบอกลูกสาวไปแล้วว่าจะเริ่มมาออกกำลังกายวันไหน เมื่อถึงวันที่บอกไป ลินลดาก็มาออกกำลังกายตามที่พูดจริงๆ ในเวลาบ่ายสี่โมงกว่าๆ

สาเหตุที่เธอเลือกเวลานี้ ก็เพราะหลังออกกำลังกายเสร็จ เธอจะได้ไปซื้อของสดราคาถูก ที่บรรดาพ่อค้าแม่ค้าในตลาดขายส่งและปลีกใกล้ๆ พวกกันลดราคากันก่อนเก็บของกลับบ้านนั่นเอง

แต่ใครจะคาดคิด ว่าเพิ่งจะมาออกกำลังกายได้เพียงวันเดียว ก็มีเหตุการณ์ร้ายแรงเกิดขึ้นเสียอย่างนั้น เพราะเมื่อลินลดาเดินไปหยิบดัมเบลขนาดหนักก็โลกร่มบนชั้นวางเตี้ยๆ ระดับสะโพกขึ้นมาเล่น ปลายหางตาของเธอก็พลันเห็นว่ามีคนรูปร่างสูงใหญ่เดินเข้ามาหยุดยืนเคียงข้าง

จึงหันหน้าไปมองตามสัญชาตญาณ ก็เห็นว่าเป็นคนหมอบสูตินรีเวชที่เธอไปรักษาด้วยวันนั้น จึงอึ้งงันไปทันทีด้วยความตกใจ เพราะไม่คาดคิดว่าจะมาเจอกันอีกได้

“นี่...” คนไม่คาดคิดเอ่ยเสียงแผ่วด้วยความอับอาย เนื่องจากจำเหตุการณ์น่าอายเมื่อวานได้เป็นอย่างดีนั่นเอง เลย

อดที่จะรีบหันหน้าหนี พร้อมวางดัมเบลกลับคืนที่เดิม เพื่อจะรีบ
ออกไปจากตรงนี้ไม่ได้

“โอ๊ย”

ได้ยินเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดดังขึ้น ลินลดาที่เพิ่งจะ
ปล่อยมือออกจากดัมเบล รีบหันหลังกลับไปมองด้วยความตกใจ
ไม่รอช้า ก็เห็นว่าคนข้างตัวได้ทรุดฮวบลงไปนั่งกุมเท้าอยู่ที่พื้น
แล้ว จึงรีบนั่งลงไปดูอีกฝ่าย พร้อมพนมมือไหว้ขอโทษไปด้วยอีก
ต่างหาก “ขอโทษค่ะ ขอโทษ ฉันไม่ได้ตั้งใจ คุณหมอเจ็บมากไหม
ค่ะ”

คนขอโทษถามอย่างห่วงใย แต่ก็ไม่รู้ว่าจะช่วยยังไงดี เพราะ
ไม่กล้าถูกตัวคนเจ็บสัมผัสสัมผัสห่า เนื่องจากกลัวว่าอีกฝ่ายจะไม่
พอใจเพิ่มขึ้นมาอีกอย่าง เลยได้แต่นั่งงะงะอยู่ข้างๆ อย่างทำ
อะไรไม่ถูก เพราะความตกใจเท่านั้น

ส่วนคนอื่นๆ ที่เล่นอยู่ใกล้ๆ เมื่อเห็นว่ามีเหตุการณ์ร้ายแรง
เกิดขึ้น ก็ได้รับเข้ามาช่วยเหลือ พร้อมสอบถามอาการคนเจ็บ
ทันที

เห็นดังนั้นลินลดาจึงถอยห่างออกมาให้คนทั้งหลายได้เข้าไป
ช่วยเหลือคนเจ็บได้สะดวกๆ พร้อมกับเอ่ยรวดเร็วออกมาอย่างนึก
ขึ้นได้ว่าต้องรีบพาคนเจ็บไปส่งโรงพยาบาลให้เร็วที่สุด “เดี๋ยวฉัน
จะไปเอารถมาพาคุณหมอไปส่งโรงพยาบาลนะคะ ช่วยพาคณ

หมอไปส่งที่ประตูทางออกด้านหลังที่นะคะ ขอขอบคุณมากค่ะ”

พุดจบ ลินลดากรีบวิ่งออกจากฟิตเนส ไปยังรถซึ่งจอดอยู่ไกลจากประตูทางออกด้านหลังของชั้นนี้ไม่รอช้า เนื่องจากคิดว่าขับรถพาไปเองคงจะไปถึงโรงพยาบาลเร็วกว่ารถพยาบาลมารับเป็นไหนๆ นั่นเอง

เมื่อวิ่งไปขับเอารถคันใหญ่ขนาดใหญ่ที่นั่งมาจอดลงยังประตูด้านหลัง ลินลดากรีเห็นว่าคนที่เข้าช่วยเหลือสามสี่คนเมื่อสักครู่ได้พากันประคองคนเจ็บออกมาเรียบร้อยแล้ว จึงรีบปลดล็อกประตูข้างคนขับและลดกระจกลงบอกไม่รอช้า ดังกลั้วว่าจะเสียเวลา “ขึ้นมาเลยคะ”

ระหว่างที่ทั้งหมดกำลังช่วยพาคุณหมอขึ้นรถให้อยู่ที่นั่น ลินลดากร้อดขอบคุณทุกคนที่เข้ามาช่วยเหลือด้วยความซาบซึ้งใจอีกที่ไม่ได้ “ขอบคุณมากนะคะ”

“ครับ” ทั้งหมดตอบรับ แล้วปิดประตูรถให้ หลังส่งคนเจ็บขึ้นรถเรียบร้อยแล้ว

เมื่อประตูรถถูกปิดลง ลินลดากรีขับรถออกจากห้างไปยังโรงพยาบาลที่อยู่ใกล้ๆ ด้วยความเร่งรีบทันที

ขณะที่กำลังขับรถพาคนเจ็บไปส่งยังโรงพยาบาลด้วยความร้อนใจอยู่นั้น ลินลดากรีเห็นว่าคนข้างตัวได้กัดฟันขบเม้มริมฝีปาก